

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 343

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 25 mai 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 417 din 15 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	2–3
Decizia nr. 418 din 15 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996	4–5
Decizia nr. 427 din 15 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (10) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	5–7
Decizia nr. 509 din 27 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 și art. 81 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, ale art. 3 pct. 3 din Codul de procedură civilă, ale art. 2 alin. (3) și art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției	8–11
Decizia nr. 511 din 27 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 273 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, art. 43 din Legea contabilității nr. 82/1991 și art. 289 din Codul penal	11–13
Decizia nr. 512 din 27 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 6, 7, 26, 28, 29 și art. IV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/2008 privind modificarea și completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat	13–14
Decizia nr. 535 din 27 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 417**

din 15 aprilie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (2)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002
privind circulația pe drumurile publice**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ion Dumitru în Dosarul nr. 4.204/197/2008 al Tribunalului Brașov — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.204/197/2008, **Tribunalul Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Ion Dumitru.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat instituie o prezumție de vinovăție și, totodată, determină ca instanța de judecată să aplice prevederile legale fără să cerceteze dacă în momentul producerii accidentului persoana avea sau nu o alcoolemie peste limita legală.

Tribunalul Brașov — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece normele criticate „instituie o prezumție de vinovăție pentru cel care consumă băuturi alcoolice după producerea unui eveniment rutier și mai înainte de a fi testat în ceea ce privește alcoolemia din sânge”. Se invocă și dispozițiile art. 6 paragraful 2 din

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind prezumția de nevinovăție. Se arată că „instanțele de judecată trebuie să prezume nevinovăția persoanei acuzate și trebuie să își formeze opinia numai pe baza probelor administrate în timpul procesului, or, dacă dispoziția legală analizată instituie o prezumție absolută ce nu poate fi răsturnată prin vreun mijloc de probă, judecătorul se află în imposibilitatea respectării principiului enunțat, astfel că dispoziția legală trebuie considerată că încalcă prezumția de nevinovăție și deci dreptul la un proces echitabil”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece acesta încalcă prezumția de nevinovăție. Se arată că această prezumție este percepută ca un beneficiu, o protecție juridică ce însoțește persoana pusă sub acuzare, în scopul de a echilibra raportul forțelor din cadrul procesului penal. Potrivit art. 66 din Codul de procedură penală, învinuitul sau inculpatul nu este obligat să își dovedească nevinovăția; sarcina probațiunii revine acuzării, iar de situația îndoielnică beneficiază cel acuzat. Acuzarea este cea care trebuie să indice acuzatului faptele ce i se impută, pentru ca aceasta să fie în măsură să își formuleze o apărare corespunzătoare. Se mai arată că prezumția de nevinovăție are caracter relativ, ea poate fi răsturnată în urma dovedirii vinovăției prin probe certe, și nu conform unor aparențe, probabilități. Or, stabilirea unei situații de fapt ca o prezumție absolută, în lipsa unor probe temeinice de natură a certifica vinovăția unei persoane, reprezintă o încălcare a prezumției de nevinovăție și implicit a dreptului la un proces echitabil.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 78 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: „În situația în care nu sunt respectate dispozițiile alin. (1), se consideră că rezultatele testului sau ale analizei probelor biologice recoltate reflectă starea conducătorului, a instructorului auto sau a examinatorului respectiv în momentul producerii accidentului.”

Se susține că aceste dispoziții legale încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și ale art. 23 alin. (11) care consacra prezumția de nevinovăție.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea reține următoarele:

Potrivit art. 78 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, „Conducătorului de autovehicul sau tramvai, instructorului auto atestat care se află în procesul de instruire practică a unei persoane pentru obținerea permisului de conducere, precum și examinatorului autorității competente în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere sau pentru oricare dintre categoriile ori subcategoriile acestuia, implicați într-un accident de circulație, le este interzis consumul de alcool sau de substanțe ori produse stupefiante sau medicamente cu efecte similare acestora după producerea evenimentului și până la testarea concentrației alcoolului în aerul expirat sau recoltarea probelor biologice.” Sancțiunea nerespectării acestei dispoziții legale este prevăzută de alin. (2) al aceluiași articol, criticat în prezenta cauză, care instituie prezumția în sensul că rezultatele testului sau ale analizei probelor biologice recoltate reflectă starea conducătorului, a instructorului auto sau a examinatorului respectiv în momentul producerii accidentului.

Este evident că instituirea unei astfel de prezumții se întemeiază pe importanța și semnificația obligației stabilite în art. 78 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 195/2002, legiuitorul apreciind că este absolut necesar să interzică orice consum de alcool sau substanțe cu efecte similare după producerea unui accident de circulație, în vederea stabilirii în condiții de maximă operativitate și cu exactitate a condițiilor producerii accidentului, respectiv a stării conducătorului auto la acel moment.

Contrar susținerilor autorului excepției, norma criticată este menită practic să sancționeze o conduită contrară dispozițiilor legale, în considerarea scopului ordonanței, respectiv asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private. Referindu-se la regimul probelor, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa, de exemplu în Cauza *Salabiaku împotriva Franței*, 1988, că prezumția de nevinovăție nu este una absolută, de vreme ce în orice sistem de drept sunt operate prezumții de drept sau de fapt, iar Convenția nu le interzice în principiu, atâta timp cât statele respectă anumite limite și nu încalcă drepturile apărării. În cauză, conducătorul auto este avertizat cu privire la consecințele faptei interzise de legiuitor, acesta trebuind să cunoască dispozițiile legale care interzic consumul de alcool, substanțe ori produse stupefiante sau medicamente cu efecte similare acestora după producerea accidentului rutier și până la testarea concentrației alcoolului în aerul expirat sau recoltarea probelor biologice, precum și prezumția care operează în cazul nerespectării acestora. Absența unei astfel de interdicții ar determina, de altfel, dificultăți în stabilirea cu exactitate a stării conducătorului auto la momentul producerii accidentului, or, determinarea cât mai exactă a acestei stări este deopotrivă în interesul apărării, al organului constatator și, în esență, al respectării principiului aflării adevărului.

Pentru motivele arătate mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ion Dumitru în Dosarul nr. 4.204/197/2008 al Tribunalul Brașov — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 418

din 15 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996, excepție ridicată de Compania Națională Poșta Română — S.A. în Dosarul nr. 5.270/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției și pentru partea Compania Națională „Poșta Română” — S.A. — Direcția Regională de Poșta București, consilier juridic Steliana Stoleru, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul autorului excepției și al părții menționate solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, arătând, în esență, că textul de lege criticat încalcă dispozițiile constituționale privitoare la egalitatea în drepturi și restrânge libertatea economică, cu încălcarea art. 53 din Legea fundamentală. Totodată, arată că art. 6 lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996 nu prevede criteriile de determinare a folosirii în mod abuziv a unei poziții dominante deținute de către unul sau mai mulți agenți economici, motiv pentru care aceste dispoziții pot fi aplicate și se aplică în mod discriminatoriu. Depune concluzii scrise în sensul celor arătate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate, acestea fiind o expresie a garantării unui mediu concurențial corect în vederea maximizării bunăstării clienților români.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.270/3/2007, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996**, excepție ridicată de Compania Națională Poșta Română — S.A. într-o cauză având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul legal criticat este neconstituțional deoarece conferă instanței de judecată atribuții de legiuitor, prin aceea că îi permite

să completeze contractele încheiate, care au putere de lege între părțile contractante, încălcându-se astfel principiul separației puterilor în stat. De asemenea, impune partenerilor comerciali care încheie contracte să se supună clauzelor minimale ale drepturilor stabilite, „lucru ce încalcă grav principiul egalității cetățenilor în fața legii și echivalează cu o restrângere a drepturilor și libertăților.” Se mai arată că se produce o încălcare a drepturilor și libertăților deoarece comerciantul nu poate negocia drepturi inferioare celor apreciate de instanță.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială consideră că excepția ridicată este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, susținerile autorului excepției, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 16 august 2005, care au următorul cuprins: *„Este interzisă folosirea în mod abuziv a unei poziții dominante deținute de către unul sau mai mulți agenți economici pe piața românească ori pe o parte substanțială a acesteia, prin recurgerea la fapte anticoncurențiale, care au ca obiect sau pot avea ca efect afectarea activității economice ori prejudicierea consumatorilor. Asemenea practici abuzive pot consta, în special, în:*

a) impunerea, în mod direct sau indirect, a prețurilor de vânzare sau de cumpărare, a tarifelor ori a altor clauze contractuale inechitabile și refuzul de a trata cu anumiți furnizori sau beneficiari;”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat, ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că dispozițiile legale criticate, care

interzic folosirea în mod abuziv a unei poziții dominante deținute de către unul sau mai mulți agenți economici pe piața românească ori pe o parte substanțială a acesteia, prin recurgerea la fapte anticoncurențiale constând în impunerea, în mod direct sau indirect, a prețurilor de vânzare sau de cumpărare, a tarifelor ori a altor clauze contractuale inechitabile și refuzul de a trata cu anumiți furnizori sau beneficiari, dau expresie obligației statului, impusă de dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. Așa cum a statuat de principiu Curtea Constituțională în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 230 din 14 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 5 aprilie 2007, „concurența presupune o confruntare loială între comercianții care acționează pe același segment de piață și oferă consumatorilor produse similare.

În scopul creării cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, statul trebuie să susțină o politică concurențială corectă, aceasta jucând un rol esențial în facilitarea liberei circulații a mărfurilor, în stimularea inițiativei participanților la activitatea de comerț, realizând și funcția de garanție a unei economii de piață.” Norma criticată constituie, așa cum s-a arătat, o expresie a acestei politici și o garanție de natură a asigura existența unei reale libertăți economice în

condițiile prevăzute de art. 45 din Constituție, care presupune garantarea accesului pe piață al agenților economici și protejarea destinatarilor serviciului prestat sau al bunurilor furnizate.

Contrar susținerilor autorului excepției, prevederile art. 6 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996 nu aduc atingere principiului separației puterilor în stat și nu instituie privilegii sau discriminări pe criterii arbitrare, fiind în mod egal aplicabile tuturor persoanelor — agenți economici — aflate în ipoteza normei.

În ceea ce privește dispozițiile art. 53 din Constituție, invocate de asemenea în susținerea excepției, se constată că nu sunt incidente în cauză, întrucât acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care nu a fost constatată.

De altfel, prin criticile formulate se tinde la modificarea și completarea dispozițiilor ce fac obiectul excepției, a căror redactare actuală determină, în opinia autorului excepției, o aplicare discriminatorie. Astfel de critici nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai cu privire la constituționalitatea actelor cu privire la care a fost sesizată.

Pentru motivele arătate mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996, excepție ridicată de Compania Națională Poșta Română — S.A. în Dosarul nr. 5.270/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 427

din 15 aprilie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (10)
din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare
în cursul procesului penal**

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Marinela Mincă — procuror
Marieta Safta — magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (10) din Legea nr. 275/2006 privind

executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Dorel Cheche în Dosarul nr. 4.529/236/2009 al Judecătorei Giurgiu.

La apelul nominal este prezent autorul excepției, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, care, precizând mai întâi că a criticat mai multe texte legale și că în dosarul instanței de judecată s-au săvârșit mai multe erori judiciare, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată. Se invocă încălcarea, prin normele criticate, a Protocolului nr. 2 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece nu există al doilea grad de jurisdicție, precum și inexistența Hotărârii Guvernului nr. 1.897/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Legii nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal. Depune la dosar un set de acte, respectiv copia Deciziei nr. 480/2008 a Curții Constituționale, copia Sentinței penale nr. 1.366 din 28 iulie 2008, pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în Dosarul nr. 10.681/302/2007, și copia unor documente emise de Administrația Națională a Penitenciarelor.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că dispozițiile art. 26 alin. (10) din Legea nr. 275/2006 nu încalcă prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.529/236/2009, **Judecătoria Giurgiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (10) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție invocată de Dorel Cheche.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, deoarece consacră caracterul definitiv al hotărârii pronunțate de prima instanță, fiind astfel incompatibile cu dispozițiile Codului de procedură penală, precum și cu normele constituționale și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate.

Judecătoria Giurgiu apreciază că excepția invocată este neîntemeiată. Arată că „Legea fundamentală nu consacră principiul dublului grad de jurisdicție și, prin dispozițiile art. 129 din Constituție, se stabilește că hotărârile judecătorești sunt supuse căilor de atac prevăzute de lege, ceea ce înseamnă că legiuitorul poate stabili ca anumite hotărâri judecătorești să nu fie supuse niciunei căi de atac. De asemenea, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu garantează dublul grad de jurisdicție, ci dreptul de acces la o instanță națională, în cazul încălcării unor drepturi recunoscute de Convenție”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate nu contravin normelor constituționale invocate. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, susținerile autorului excepției, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, se constată că, potrivit încheierii de sesizare a Curții Constituționale, acesta îl constituie art. 26 alin. (10) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal. Față de susținerile autorului excepției în fața Curții, cu ocazia dezbaterilor în ședința publică, în sensul că a criticat și alte texte legale, Curtea observă că, într-adevăr, în fața Judecătorei Giurgiu, în Dosarul nr. 4.529/236/2009, acesta a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (10), art. 38 alin. (9) și art. 74 alin. (8) din Legea nr. 275/2006, aspect consemnat în încheierea de sesizare a Curții. Făcând aplicarea dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, instanța de judecată a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (9) și art. 74 alin. (8) din Legea nr. 275/2006. Totodată, în baza art. 29 alin. (4) din Legea nr. 275/2006, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (10) din Legea nr. 275/2006. Împotriva acestei încheieri, autorul excepției a formulat recurs, respins prin Decizia nr. 206 din 13 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.529/236/2009 al Tribunalului Giurgiu — Secția penală.

Astfel fiind, Curtea a fost legal sesizată și se va pronunța asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (10) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, având următorul cuprins: „*Hotărârea judecătorei este definitivă.*”

În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept, art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 30 — *Libertatea de exprimare*, art. 52 — *Dreptul*

persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 57 — *Exercitarea drepturilor și a libertăților*, art. 124 — *Înfăptuirea justiției și art. 129 — Folosirea căilor de atac*. Se invocă, totodată, dispozițiile art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dublul grad de jurisdicție în materie penală, precum și cele ale art. 13 din aceeași Convenție, privind dreptul la un recurs efectiv.

Curtea, examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, constată că aceasta este neîntemeiată și urmează să fie respinsă.

Astfel, nu poate fi reținută critica referitoare la încălcarea liberului acces la justiție, deoarece condamnatul are, în acord atât cu art. 21 din Constituție, cât și cu art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dreptul de a contesta la instanța de judecată încheierea judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, prin care s-a dispus cu privire la schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate. Astfel, potrivit art. 26 alin. (7) și (8) din Legea nr. 275/2006: „(7) *Încheierea judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate se comunică persoanei condamnate în termen de două zile de la data pronunțării acesteia.*

(8) *Împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii.*”

De asemenea, textul de lege criticat nu suprimă dreptul la apărare, în sensul consfințit de art. 24 din Legea fundamentală. Astfel, nimic nu îl oprește pe condamnat să își angajeze un avocat pe tot cursul procesului ce vizează aspecte referitoare la executarea pedepsei.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (10) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Dorel Cheche în Dosarul nr. 4.529/236/2009 al Judecătoriei Giurgiu.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

Nu poate fi reținută nici critica formulată în raport de dispozițiile art. 2 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, întrucât, așa cum a mai reținut Curtea în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 480 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 2 iunie 2008, aceste dispoziții, la care își raportează autorul excepției critica de neconstituționalitate, nu vizează faza de executare a procesului penal.

Nu poate fi primită nici critica formulată în raport cu dispozițiile art. 124 și 129 din Constituție, privitoare la înfăptuirea justiției și folosirea căilor de atac. Astfel, potrivit art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești și procedura de judecată sunt stabilite prin lege, legiuitorul având prin urmare libertatea de a stabili cazurile și condițiile în care părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, bineînțeles cu respectarea normelor și principiilor consacrate de Legea fundamentală și prin actele juridice internaționale la care România este parte.

În ceea ce privește celelalte dispoziții constituționale invocate, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză.

În sfârșit, Curtea constată că s-a mai pronunțat în jurisprudența sa asupra constituționalității aceluiași dispoziții legale, în acest sens fiind deciziile nr. 827 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 25 octombrie 2007, și nr. 705 din 17 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 11 iulie 2008. Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 509

din 27 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 și art. 81 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, ale art. 3 pct. 3 din Codul de procedură civilă, ale art. 2 alin. (3) și art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Petrescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 și art. 81 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, art. 3 pct. 3 din Codul de procedură civilă, art. 2 alin. (3) și art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, excepție ridicată de Simina Verginia Avram în Dosarul nr. 343.1/43/2008 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, de Codruța Sălcudean, Daniela Chertes, Virgil Ioan Ogorean, Aurel Olteanu, Flavius Gheorghe Mureșan, Robert Mihai Szasz, Cristina Mihaela Florea, Stela Preda, Mihaela Laura Dinea Tofalvi, Maria Ristache, Corina Mureșan, Teodora Albu, Pozdârcă Monica, Mirela Ianoși, Aura Ioana Nicolau și Mircea Trofin în Dosarul nr. 637.1/102/2008 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, precum și de Teodor Vichente Borz, Adrian Bereczki, Adriana Magda Andonie, Adrian Vlad Andonie, Constantin Elisei și Adela Maria Crișan în Dosarul nr. 731/1/2009 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent-șef, referând asupra cauzei, arată că partea Ministerul Justiției a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 5.264D/2009, nr. 5.764D/2009 și nr. 6.187D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea dispune, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, conexarea dosarelor nr. 5.764D/2009 și nr. 6.187D/2009 la Dosarul nr. 5.264D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 29 aprilie 2009, 11 iunie 2009 și 12 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 343.1/43/2008, nr. 637.1/102/2008 și nr. 731/1/2009, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 și art. 81 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, ale art. 3 pct. 3 din Codul de procedură civilă, ale art. 2 alin. (3) și art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției.**

Excepția a fost ridicată de Simina Verginia Avram cu ocazia soluționării recursurilor declarate împotriva Sentinței civile nr. 13 din 30 septembrie 2008, pronunțată de Curtea de Apel Târgu Mureș în Dosarul nr. 343/43/2008, de Codruța Sălcudean, Daniela Chertes, Virgil Ioan Ogorean, Aurel Olteanu, Flavius Gheorghe Mureșan, Robert Mihai Szasz, Cristina Mihaela Florea, Stela Preda, Mihaela Laura Dinea Tofalvi, Maria Ristache, Corina Mureșan, Teodora Albu, Pozdârcă Monica, Mirela Ianoși, Aura Ioana Nicolau și Mircea Trofin cu prilejul soluționării recursurilor formulate împotriva Sentinței civile nr. 1.526 din 16 noiembrie 2007, pronunțată de Tribunalul Mureș în Dosarul nr. 3.298/102/2007, precum și de Teodor Vichente Borz, Adrian Bereczki, Adriana Magda Andonie, Adrian Vlad Andonie, Constantin Elisei și Adela Maria Crișan cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 851 din 21 mai 2008, pronunțată de Tribunalul Harghita în Dosarul nr. 637/102/2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textele de lege criticate îi privează de calea de atac a apelului, drept de care se bucură alți justițiabili în materie civilă, lipsindu-i de un proces echitabil și de o cale de atac garantată altor cetățeni. De asemenea, mai arată că dispozițiile art. 2 alin. (3) și art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 sunt contrare art. 146 lit. d), art. 147 alin. (1), art. 61

alin. (1), art. 126 alin. (3) și art. 124 alin. (1) din Constituție, deoarece Curtea Constituțională și-a stabilit propria competență de a interpreta acte normative supuse controlului, deși Constituția oferă Curții Constituționale doar posibilitatea de a declara sau nu un text legal ca fiind neconstituțional, fără a putea trece la interpretarea acestuia. În opinia autorilor, interpretarea legilor și a ordonanțelor este de competență exclusivă a Parlamentului și a instanțelor judecătorești. Astfel, problemele de interpretare și aplicare a legii fiind de atributul suveran al instanței de judecată, nu se pot constitui în aspect de constituționalitate a textelor de lege supuse controlului Curții. Art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 contravine art. 16 alin. (1) raportat la art. 1 alin. (3) și (5) coroborat cu art. 11 și 20 din Constituție, precum și art. 14 din Convenția europeană a drepturilor omului, directivelor nr. 43/2000 și nr. 78/2000 ale CE, art. 2 alin. 1, art. 7 și art. 23 pct. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, prin încheierile din 29 aprilie 2009 și 11 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 343.1/43/2008 și nr. 637.1/102/2008, consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, iar prin Încheierea din 12 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 731/1/2009, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că accesul liber la justiție nu presupune în toate cazurile posibilitatea de a recurge la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege, deoarece competența și căile de atac sunt stabilite exclusiv de legiuitor, care poate institui reguli deosebite, în considerarea unor situații diferite.

În ceea ce privește prevederile art. 2 alin. (3) și art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, arată că rolul instanței de contencios constituțional este acela de a asigura supremația Constituției.

În sfârșit, în ceea ce privește prevederile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008, arată că acestea au fost abrogate, astfel că excepția de neconstituționalitate referitoare la acest articol de lege este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise ale părții Ministerul Justiției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie următoarele dispoziții de lege:

— Art. 80 și 81 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, potrivit căroră:

— Art. 80: „*Termenul de recurs este de 10 zile de la data comunicării hotărârii pronunțate de instanța de fond.*”;

— Art. 81: „(1) *În caz de admitere a recursului, instanța va judeca în fond cauza.*”

(2) *Prevederile alin. (1) nu se aplică în următoarele situații:*

a) *soluționarea cauzei de instanța de fond s-a făcut cu încălcarea prevederilor legale referitoare la competență;*

b) *judecata în fond a avut loc în lipsa părții care nu a fost legal citată.*”;

— Art. 3 pct. 3 din Codul de procedură civilă, dispoziții potrivit cărora: „*Curțile de apel judecă [...] 3. ca instanțe de recurs, recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în apel sau împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de tribunale, care, potrivit legii, nu sunt supuse apelului, precum și în orice alte cazuri expres prevăzute de lege;*”;

— Art. 2 alin. (3) și art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, potrivit căroră:

— Art. 2 alin. (3): „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.*”;

— Art. 3 alin. (2): „*În exercitarea atribuțiilor care îi revin Curtea Constituțională este singura în drept să hotărască asupra competenței sale.*”

— Art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 20 iunie 2008, dispoziții potrivit căroră: „*În Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2007, după alineatul (2) al articolului 19 se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins: «(3) Sesizările având ca obiect măsurile legislative adoptate în contextul stabilirii politicii de salarizare a personalului din sistemul bugetar nu intră în competența de soluționare a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.»*”

Autorii excepției consideră că aceste prevederi de lege sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 1 alin. (3) și (5) privind statul român, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 61 alin. (1) referitor la rolul și structura Parlamentului, art. 124 alin. (1) și (2) referitor la înfăptuirea justiției, art. 126 alin. (3) privind rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii, art. 129 privind folosirea căilor de atac, art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (1) referitoare la atribuțiile și deciziile Curții Constituționale. De asemenea, consideră că sunt încălcate și prevederile art. 11 și 20 din Constituție prin raportare la prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la interzicerea discriminării, și ale Protocolului nr. 12 la Convenție, privind de asemenea interzicerea discriminării, ale art. 2 alin. (1), art. 7 și art. 23 paragraful 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, referitoare la interzicerea discriminării și dreptul la un salariu egal pentru muncă egală, ale Directivei Consiliului nr. 43/2000/CE cu privire la implementarea principiului tratamentului egal între persoane, indiferent de originea rasială

și etnică, și ale Directivei nr. 78/2000/CE de creare a unui cadru general în favoarea tratamentului egal privind ocuparea forței de muncă și condițiile de muncă.

Analizând critica de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor de lege criticate, raportate la aceleași prevederi constituționale și la aceleași reglementări internaționale și cu motivare identică, s-a pronunțat prin Decizia nr. 30 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 156 din 11 martie 2010.

Trecând la examinarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, anterior sesizării sale, art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 a fost abrogat prin articolul unic pct. 3 din Legea nr. 76/2009 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 231 din 8 aprilie 2009.

Așa fiind, având în vedere art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare”, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 este inadmisibilă.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 și 81 din Legea nr. 168/1999 și ale art. 3 pct. 3 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că aceste texte de lege reglementează calea de atac ce poate fi exercitată în conflictele de muncă și termenul de declarare a acesteia. Aceste texte sunt în perfect acord cu prevederile art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, potrivit cărora competența și procedura de judecată sunt stabilite numai prin lege, iar căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești se exercită în condițiile legii.

După cum a statuat în mod constant Curtea Constituțională în jurisprudența sa, cu excepția dreptului la un dublu grad de jurisdicție în materie penală, nici Constituția și nici vreun instrument juridic internațional nu prevăd câte grade de jurisdicție trebuie asigurate pentru soluționarea diferitelor litigii, căile de atac ce pot fi exercitate împotriva hotărârilor judecătorești ori condițiile procedurale de exercitare a acestora.

Cât privește susținerea potrivit căreia reglementarea unei proceduri diferite de cea prevăzută de dreptul comun în materie civilă ar avea semnificația unei încălcări a principiului egalității în drepturi a cetățenilor, se reține că acest principiu reclamă un tratament egal pentru situații egale. În cazul existenței unor situații obiectiv diferite însă instituirea unui tratament diferențiat este justificată și, uneori, chiar necesară.

În situația textelor de lege criticate, Curtea constată că prevederea unei singure căi de atac, cea a recursului, este

justificată de necesitatea asigurării celerității în soluționarea conflictelor de muncă.

De altfel, în sensul celor arătate mai sus, Curtea s-a mai pronunțat și prin Decizia nr. 703 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 24 octombrie 2007.

Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (3) și art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea reține că, în exercitarea atribuțiilor sale prevăzute la art. 146 lit. d) din Legea nr. 47/1992, procedează la analizarea conformității textelor din legi sau ordonanțe cu prevederile Constituției. O astfel de analiză a textelor de lege presupune, în primul rând, stabilirea conținutului acestora, fără de care este imposibilă aprecierea conformității cu dispozițiile Legii fundamentale. Aceasta nu presupune însă stabilirea de către Curtea Constituțională a normelor aplicabile în diferitele litigii în cadrul cărora s-a ridicat excepția de neconstituționalitate și nici pronunțarea asupra aspectelor de fapt ce sunt puse în discuție în litigiile în cadrul cărora se invocă excepția de neconstituționalitate. În acest sens pot fi invocate și cele reținute în Decizia nr. 1.016 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, în care s-a arătat că problemele ce țin de aplicarea legii, respectiv luarea deciziei asupra incidenței în cauză a unor texte de lege, revin instanței de judecată, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție, care prevede că „Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, iar nu instanței de contencios constituțional. Astfel, instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide care dintre legile puse în discuție sunt incidente, folosind toate principiile de interpretare a legii. Decizia instanței de judecată poate fi atacată la instanța superioară, iar, în cazul în care practica judiciară vădește o interpretare neunitară, Constituția, prin art. 126 alin. (3), dă Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar nu Curții Constituționale, competența de a stabili interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești. De asemenea, relevante sunt și considerentele Deciziei nr. 342 din 18 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 7 aprilie 2008, prin care Curtea a arătat că aspectele de fapt invocate de autorul excepției nu constituie veritabile critici de neconstituționalitate, ci aspecte de fapt, ce revin competenței instanței de judecată.

Așa fiind, nu se poate susține că, procedând la interpretarea legii în sensul și limitele arătate mai sus, Curtea Constituțională își depășește atribuțiile stabilite prin Constituție ori intervine în atribuțiile exclusive ale legiuitorului sau în cele ale instanțelor de judecată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, cele statuate de Curte prin deciziile mai sus menționate sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, excepție ridicată

de Simina Verginia Avram în Dosarul nr. 343.1/43/2008 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, de Codruța Sălcudean, Daniela Chertes, Virgil Ioan Ogorean, Aurel Olteanu, Flavius Gheorghe Mureșan, Robert Mihai Szasz, Cristina Mihaela Florea, Stela Preda, Mihaela Laura Dinea Tofalvi, Maria Ristache, Corina Mureșan, Teodora Albu, Pozdărcă Monica, Mirela Ianoși, Aura Ioana Nicolau și Mircea Trofin în Dosarul nr. 637.1/102/2008 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, precum și de Teodor Vichente Borz, Adrian Bereczki, Adriana Magda Andonie, Adrian Vlad Andonie, Constantin Elisei și Adela Maria Crișan în Dosarul nr. 731/1/2009 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 și art. 81 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, ale art. 3 pct. 3 din Codul de procedură civilă și art. 2 alin. (3) și art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de aceiași autori în aceleași dosare.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 511

din 27 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 273 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, art. 43 din Legea contabilității nr. 82/1991 și art. 289 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.653/30/2006, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 178 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, art. 40 din Legea contabilității nr. 82/1991 și art. 289 din Codul penal, excepție ridicată de inculpatul Di Mercurio Antonio.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și art. 1 alin. (4). Astfel, art. 178 din Legea nr. 141/1997 încalcă aceste norme constituționale, deoarece prevede o pedeapsă mult mai aspră decât cea stabilită de art. 291 din Codul penal pentru aceeași infracțiune, anume infracțiunea de uz de fals. Consideră că „puterea legiuitoare și-a depășit atribuțiile, întrucât aplicarea textelor legale, inclusiv a circumstanțelor agravante, este sarcina exclusivă a judecătorilor”.

În continuare, autorul excepției consideră că art. 40 din Legea nr. 82/1991 contravine art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece „instituie o răspundere în condițiile art. 289 din Codul penal pentru fapte care, în mod obișnuit, atrag răspunderea în condițiile art. 290 din Codul penal, inegalitatea de tratament juridic fiind evidentă”.

În fine, în ceea ce privește art. 289 din Codul penal, autorul excepției susține că și acest text de lege contravine art. 16 alin. (1) din Constituție, „câtă vreme privește infracțiunea de fals intelectual ce se săvârșește asupra unui înscris oficial, ce nu poate emana sau aparține, așa cum prevede art. 150 alin. 2 din Codul penal, decât unei unități publice, în sensul art. 145 din

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 178 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, art. 40 din Legea contabilității nr. 82/1991 și art. 289 din Codul penal, excepție ridicată de Di Mercurio Antonio în Dosarul nr. 3.653/30/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent-șef referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a depus la dosar o cerere, motivată medical, prin care solicită un nou termen de judecată.

Reprezentantului Ministerului Public se opune amânării judecării cauzei.

Curtea, deliberând, respinge cererea formulată de autorul excepției.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Codul penal”, or, societatea comercială în care este asociat autorul excepției „nu poate emite înscrisuri oficiale”.

Instanța de judecată, exprimându-și opinia în Încheierea din 2 aprilie 2009, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate și motivele invocate nu au legătură cu fondul cauzei, în condițiile în care sunt simple apărări formulate de inculpat.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 178 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 1 august 1997, ale art. 40 din Legea contabilității nr. 82/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 27 decembrie 1991, și ale art. 289 din Codul penal.

Anterior sesizării Curții, Legea nr. 141/1997 a fost abrogată prin art. 288 alin. (2) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 aprilie 2006, soluția legislativă criticată fiind preluată însă în art. 273 din actul abrogator: *„Folosirea, la autoritatea vamală, a documentelor vamale de transport sau comerciale falsificate constituie infracțiunea de folosire de acte falsificate și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.”*

De asemenea, art. 40 din Legea nr. 82/1991 a devenit art. 43 în Legea contabilității nr. 82/1991, după republicarea acesteia în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 18 iunie 2008, cu următorul cuprins: *„Efectuarea cu știință de înregistrări inexacte, precum și omisiunea cu știință a înregistrărilor în contabilitate, având drept consecință denaturarea veniturilor, cheltuielilor, rezultatelor financiare, precum și a elementelor de activ și de pasiv ce se reflectă în bilanț, constituie infracțiunea de fals intelectual și se pedepsește conform legii.”*

Dispozițiile art. 289 din Codul penal au următorul cuprins: *„Falsificarea unui înscris oficial cu prilejul întocmirii acestuia, de către un funcționar aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a insera unele date sau împrejurări, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.*

Tentativa se pedepsește.”

Asupra acestor dispoziții de lege, raportate la prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor, Curtea urmează să se pronunțe.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Prin Decizia nr. 236 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 23 iunie 2005, Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității art. 178 din Legea nr. 141/1997, în raport cu aceleași prevederi constituționale și cu motivare identică. Astfel, Curtea a statuat că această reglementare reprezintă o opțiune de politică legislativă ce nu poate fi considerată neconstituțională, întrucât nu aduce atingere vreunui principiu sau vreunei prevederi din Constituție. Este de competența exclusivă a legiuitorului să aleagă soluția pe care o consideră corespunzătoare pentru combaterea criminalității la un moment dat.

De asemenea, Curtea a constatat că susținerile privind încălcarea prin textul de lege criticat a prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), prin aceea că, săvârșind o faptă similară, persoana care folosește documente vamale falsificate este pedepsită mult mai aspru decât inculpatul din dosarul unui uz de fals, nu pot fi primite, întrucât reglementările la care se face referire sunt diferite și privesc situații diferite. Astfel, art. 178 din Legea nr. 141/1997 reglementează un domeniu special al relațiilor sociale, domeniul vamal, stabilind că folosirea de documente falsificate la autoritatea vamală constituie infracțiune, iar art. 291 din Codul penal reglementează, cu caracter de normă generală, infracțiunea de uz de fals. Or, astfel cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, principiul egalității în drepturi consacrat de art. 16 din Constituție nu pretinde uniformitate, deci ca toate situațiile să fie tratate în același fel, ci unor situații egale trebuie să le corespundă un tratament egal, iar la situații diferite poate exista un tratament diferit. Situațiile diferite în care se găsesc persoanele care au săvârșit infracțiunile prevăzute de textele de lege menționate justifică și soluțiile diferite adoptate de legiuitor, fără ca prin aceasta să fie încălcat principiul egalității.

Pe de altă parte, Curtea nu a putut reține nici critica prin care se susținea că art. 178 din Legea nr. 141/1997 este neconstituțional deoarece prevede o pedeapsă mult mai aspră decât art. 291 din Codul penal, deoarece, în sensul art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în exercitarea controlului de constituționalitate aceasta examinează conformitatea dispozițiilor de lege cu normele și principiile Constituției, iar nu conformitatea dintre diferite dispoziții legale.

În fine, Curtea nu a putut reține nici susținerea potrivit căreia reglementarea cuprinsă în art. 178 din Legea nr. 141/1997 constituie o imixtiune a legislativului în puterea judecătorească, constând în aceea că legislativul și-a depășit atribuțiile, dispunând circumstanțe agravante pentru folosirea actelor vamale false, deși aplicarea textelor legale este sarcina exclusivă a judecătorilor. Așa fiind, și invocarea încălcării prevederilor art. 1 alin. (4) din Constituție, privind organizarea statului potrivit principiului separației și echilibrului puterilor, a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Dispozițiile art. 43 din Legea nr. 82/1991 stabilesc că anumite încălcări ale legii, pe care le menționează, *„constituie infracțiunea de fals intelectual și se pedepsește conform legii”*, adică potrivit art. 289 din Codul penal, la care se face trimitere și care reglementează infracțiunea de fals intelectual, iar nu potrivit art. 290 din același cod, care reglementează falsul în înscrisuri sub semnătură privată. Infracțiunea de fals intelectual era și este deci reglementată, într-o formulare cu conținut general, în Codul penal, care include și elementele cu caracter tehnic, specific, conținute în textul art. 43 (fost art. 40) din Legea contabilității. Dispozițiile de lege criticate nu cuprind norme noi, derogatorii, cu privire la elementele constitutive ale infracțiunii

de fals intelectual, ci doar circumscriu, raportat la activitatea specifică de conducere a contabilității operatorilor economici, elementul material al infracțiunii de fals intelectual.

De asemenea, se reține că reglementarea legală criticată se aplică, în mod nediscriminatoriu, tuturor cetățenilor aflați în situația respectivă. Astfel, nu există o diferențiere de tratament juridic între anumite categorii de cetățeni, acestora aplicându-li-se ipoteza normei în mod nediferențiat și fără excepții, cu respectarea art. 16 alin. (1) din Constituție. Cu privire la acest aspect, Curtea, prin Decizia nr. 214 din 7 decembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 655 din 31 decembrie 1999, a stabilit că „subiect al infracțiunii, în înțelesul art. 40 din Legea nr. 82/1991 (devenit art. 43, după a doua republicare a legii), poate fi orice persoană, fără să se prevadă o calitate anume, care efectuează operațiuni contabile și operează cu știință, în această calitate, înregistrări inexacte sau omite cu știință înregistrări, cu consecințele stabilite de această lege. [...] Întrucât nici legea în întregul său și nici dispozițiile art. 40 din lege (devenit art. 43) nu introduc privilegii

sau discriminări și nu fac distincție între contabilii angajați la agenți cu capital de stat sau la cei cu capital privat, iar acolo unde legea nu distinge, nici interpretul nu poate să o facă, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și urmează să fie respinsă.”

3. În sfârșit, cu privire la critica de neconstituționalitate a art. 289 din Codul penal referitoare la încălcarea art. 16 din Constituție, Curtea reține că aceasta nu poate fi primită câtă vreme acest text de lege nu instituie privilegii sau discriminări, fiind aplicabil în mod egal oricărei persoane care are calitatea de funcționar public sau funcționar.

Totodată, pe de-o parte, Curtea reține că stabilirea unor infracțiuni, precum și a calității subiectului activ al acestora intră în competența exclusivă a legiuitorului, iar pe de altă parte, Curtea observă că autorul excepției critică, în realitate, soluția instanței de fond care a dispus condamnarea sa pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de textele de lege criticate, ceea ce excedează controlului de constituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 273 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, art. 43 din Legea contabilității nr. 82/1991 și art. 289 din Codul penal, excepție ridicată de Di Mercurio Antonio în Dosarul nr. 3.653/30/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 512

din 27 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 6, 7, 26, 28, 29 și art. IV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/2008 privind modificarea și completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 6, 7, 26, 28, 29 și art. IV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/2008 privind modificarea și completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Ovidiu Trăilescu în Dosarul nr. 830/54/2009 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, Ovidiu Trăilescu, și partea Uniunea Națională a Barourilor din România — Consiliul Uniunii, prin avocatul Petre Alexandru, cu delegație depusă la dosar. Lipsește partea Baroul Mehedinți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent-șef referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a depus la dosar note scrise prin care solicită admiterea excepției. De asemenea, partea Uniunea Națională a Barourilor din România — Consiliul Uniunii a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției ca inadmisibilă.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, deoarece a fost ridicată în fața instanței de judecată anterior publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 109/2010.

Reprezentantul Uniunii Naționale a Barourilor din România — Consiliul Uniunii solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

Reprezentantului Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 830/54/2009, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 6, 7, 26, 28, 29 și art. IV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/2008 privind modificarea și completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.**

Excepția a fost ridicată de Ovidiu Trăilescu într-o cauză în contencios administrativ având ca obiect anularea unei decizii a Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. I pct. 6, 7, 26, 28, 29 și art. IV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/2008, prin care se modifică art. 16 alin. (1), (2) și (3), art. 53 alin. (2) lit. e), art. 63 lit. h) și o) din Legea nr. 51/1995, contravin prevederilor constituționale ale art. 108 și art. 115 alin. (4). În esență, autorul excepției arată că prin ordonanță de urgență nu puteau să se abroge și să se modifice dispozițiile unei legi organice, așa cum este legea de organizare și exercitare a profesiei de avocat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 6, 7, 26, 28, 29 și art. IV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/2008 privind modificarea și completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Ovidiu Trăilescu în Dosarul nr. 830/54/2009 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. I pct. 6, 7, 26, 28, 29 și art. IV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/2008 privind modificarea și completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 26 noiembrie 2008.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, prin Decizia nr. 109 din 9 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 175 din 18 martie 2010, a statuat că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 159/2008 sunt neconstituționale, deoarece adoptarea acesteia nu îndeplinește exigențele impuse de prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție.

Într-o asemenea situație, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 535

din 27 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Mohamed Shafiul Azam în Dosarul nr. 558/4/2009 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă doamna Elena Andrei, interpret autorizat de limba engleză. Magistratul-asistent învederează Curții că partea Oficiul Român pentru Imigrări a transmis la dosar punctul său de vedere cu privire la excepția ridicată, solicitând respingerea acesteia ca nefondată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Aceasta pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând bogata jurisprudență a Curții Constituționale existentă în domeniu.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 558/4/2009, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Mohamed Shafiul Azam într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate de acesta împotriva hotărârii Oficiului Român pentru Imigrări de respingere a cererii de acordare a statutului de refugiat sau a protecției subsidiare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate sunt „imprecise cu privire la spectrul motivelor de pedepse și tratamente inumane care permit acordarea protecției umanitare condiționate”. Prin lipsa de precizie și claritate, acestea limitează sfera de aplicabilitate a interdicției cuprinse în textul art. 22 alin. (2) din Constituție doar la riscul de a fi supus la tratamente sau pedepse inumane ori degradante ca urmare a unuia dintre cele 5 motive de persecuție: rasa, religia, naționalitatea, opinia politică și apartenența la un anumit grup social. Se arată că noțiunile

folosite permit interpretări eronate cu privire la natura și conținutul pedepselor și tratamentelor inumane ori degradante.

Judecătoria Sectorului 4 București consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, precizând că textele de lege criticate instituie o măsură de protecție suplimentară a străinilor care, neîndeplinind condițiile pentru acordarea statutului de refugiat, solicită protecție subsidiară.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatului Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 — „*Protecția subsidiară:*

(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege: [...]*

2. tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Constituție și celor ale art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ambele referitoare la interzicerea torturii, a pedepselor și a tratamentelor inumane ori degradante.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a mai exercitat controlul de constituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea

nr. 122/2006, prin prisma acelorași critici de neconstituționalitate ca și cele formulate în prezentul dosar și prin raportare la aceleași texte constituționale și convenționale. Dintre deciziile pronunțate de Curte cu privire la aceste texte de lege pot fi amintite Decizia nr. 363 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 277 din 28 aprilie 2009, Decizia nr. 648 din 5 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 971 din 5 decembrie

2006, sau Decizia nr. 345 din 28 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 25 august 2005.

Întrucât nu au fost prezentate elemente noi, care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate și argumentele care au condus la pronunțarea acesteia își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Mohamed Shafiuil Azam în Dosarul nr. 558/4/2009 al Judecătorei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

